

Het was ook in dien tijd dat men de lucht van boven aan begon te schilderen, men begon met een mooie blauwe lucht, was die droog dan werden de wolken er opgeschilderd, daarna de boomen enz. een heel panorama — of liever coulissen — met een donker stuk op den voorgrond, het zij een golf of bergje of struikgewas, om 't licht lichter te doen uitkomen.

Toch vond Jacob Maris tusschendoor tijd om voor zich zelf te schilderen. Zelfs verkocht hij in dien tijd al een schilderij, een keuken uit de 17de eeuw. In vroegere jaren schilderde hij veel binnenhuizen, allen mooi van stemming.

In 1865 vertrok hij naar Parijs en schilderde daar op 't atelier van Hébert. Men vertelt dat deze zoo verrukt was van een achtergrond, die Maris gemaakt had, dat hij zei hem niets meer te kunnen leeren. Tallooze legendes van groote mannen doen de ronde en, zijn ze misschien niet altijd authentiek, toch omgeven ze hen met een auréool.

In Parijs schilderde hij veel naar model, meest Italiaansche. Met deze schilderijen begon hij al spoedig naam te maken.

Na de commune, een tijd die hij met vrouw en kinderen moeizaam in Parijs had doorgebracht, keerde hij voor goed naar Den Haag terug en wijdde zich van dien tijd af, geheel aan het Hollandsch landschap, dat hij tot een nooit gekende hoogte bracht.

* * *

Om de plaats te bepalen, die Jacob Maris in de wereld der kunst bekleedt, moet men niet binnen de enge en angstvallige grenzen van ons land blijven. In tegenstelling met onze literatuur, is onze schilderschool cosmopolitisch en alom geëerd, ik noem dit alleen om te constateeren hoeveel eerder Jacob Maris in 't buitenland geapprecieerd werd dan bij ons.

Reeds voor twintig jaren waren de kenners in Londen en Parijs hoog ingenomen met zijn werken, terwijl het nog niet veel langer dan tien jaren is, dat zijn naam in ons land bekend werd; en het is nog maar enkele jaren geleden, dat de critieken met elke expositie, om zijn oorengonsden met klein-zielige aanmerkingen.

